

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobce: **N. A. K.**, zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Václavkem, Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2016, čj. 309279/2016-KKM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2021, čj. 11 A 38/2017-118,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Touto věcí se NSS zabývá již potřetí. Poprvé ke kasační stížnosti žalobce dospěl k závěru, že rozhodnutí ministerstva není vyloučeno ze soudního přezkumu, a uložil městskému soudu, aby věcně posoudil žalobní námitky. Podruhé ke kasační stížnosti žalovaného shledal, že o žalobcově žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza bylo oprávněno rozhodnout české ministerstvo zahraničí, nikoli příslušný orgán Slovenské republiky. Ve třetím kole se kasační námitky žalobce týkají jeho statusu jako rodinného příslušníka občana EU. Podle NSS stěžovatel toto své postavení neprokázal.

1. Dosavadní správní a soudní rozhodnutí

[2] Žalobce, který je občanem Pákistánské islámské republiky, požádal na Velvyslanectví České republiky v Islámábádu o krátkodobé schengenské vízum za účelem čtrnáctidenní turistické návštěvy Slovenska. Na Slovensku se chtěl setkat se svým bratrem A. S., britským státním občanem, s nímž dříve žil v Pákistánu ve společné domácnosti a na němž je nyní finančně závislý. Na českém velvyslanectví požádal proto, že Slovenská republika nemá v Pákistánu zastupitelský úřad a Česko a Slovensko spolu mají uzavřenou

pokračování

dohodu o vzájemném zastupování prostřednictvím svých konzulárních úřadů při výkonu vízové činnosti podle čl. 8 odst. 4 písm. d) vízového kodexu^{*)}).

[3] Dne 26. 9. 2016 české velvyslanectví rozhodlo, že žalobci krátkodobé vízum neudělí, protože informace předložené k prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé a nebyl z nich zřejmý žalobcův úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza. Žalobce podal v reakci na toto rozhodnutí žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Ministerstvo zahraničních věcí však shledalo, že rozhodnutí velvyslanectví je v souladu s vyznačenými důvody neudělení krátkodobého víza podle vízového kodexu, a žádosti nevyhovělo.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva žalobu, kterou městský soud nejprve usnesením ze dne 19. 3. 2018 odmítl, neboť podle něj nebyly splněny podmínky přípustnosti žaloby. Žalobce se bránil kasační stížností a uspěl. NSS rozsudkem ze dne 18. 9. 2019, čj. 10 Azs 112/2018-50, usnesení městského soudu zrušil. Dospěl k závěru, že rozhodnutí ministerstva není vyloučeno ze soudního přezkumu, a uložil městskému soudu, aby v novém řízení věcně posoudil žalobní námítky.

[5] Městský soud nato rozsudkem ze dne 17. 12. 2019 rozhodnutí ministerstva zrušil. Podle něj nebylo české ministerstvo oprávněno rozhodovat o žalobcově žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza a Velvyslanectví České republiky v Islámábádu mělo postoupit věc příslušnému orgánu Slovenské republiky. Ani tento rozsudek v řízení před NSS (vedeném ke kasační stížnosti ministerstva) neobstál. Protože je zastupitelský úřad ČR v Islámábádu oprávněn zamítnout žádost o vízum jménem příslušných slovenských úřadů, jsou podle NSS české orgány (Ministerstvo zahraničních věcí) příslušné rozhodnout i o opravných prostředcích proti tomuto aktu (tedy proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza). Neúspěšný žadatel o vízum se následně může domáhat ochrany u českých správních soudů (rozsudek ze dne 30. 8. 2021, čj. 10 Azs 23/2020-52).

[6] Svým třetím rozhodnutím městský soud žalobu zamítl. Žalobce podle něj zejména neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU.

2. Kasační řízení

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní (i v navazující replice) namítá, že ani dodatečně doplněný správní spis není kompletní a že k žádostem o vízum a o nové posouzení důvodů neudělení víza doložil i další dokumenty, které však ve spisu nejsou. Protože městský soud vycházel z neúplného spisu, je jeho rozsudek nezákonný a nepřezkoumatelný. Stěžovatel trvá na tom, že je rodinným příslušníkem občana EU a že to prokázal (sourozenecký vztah matričními doklady a závislost na výživě výpisy z bankovních účtů). České velvyslanectví řádně nevedlo spis, a i kdyby se na věc nevztahovalo ustanovení správního řádu o vedení spisu, musí být ze spisu minimálně zřejmé, co je jeho součástí a kdy do něj byla ta která součást zařazena.

^{*)} Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

[8] Ministerstvo se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnilo se závěry městského soudu a navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl. Poukázalo na to, že ani stěžovatel neví, které dokumenty a kdy dokládal do vízového spisu. Stěžovatel podal „obyčejnou“ žádost o vízum (před podáním žádosti totiž neprokával svůj status rodinného příslušníka občana EU). Spis obsahuje všechny zákonné náležitosti a je z něj zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgány rozhodly. Řízení o krátkodobých vízech je méně formální.

[9] Ministerstvo upozornilo i na to, že nyní již odpadl účel turistické cesty na Slovensko v roce 2016, žádost o vízum neobsahuje nezbytné náležitosti (letenku, doklad o ubytování, pojištění apod.), a stěžovatel nyní již nemůže svůj status rodinného příslušníka občana EU odvozovat od svého bratra, údajně občana Velké Británie, protože tento stát již není v EU. Žádost je proto podle ministerstva zjevně bezpředmětná. Stěžovatel žádal o vízum na požadovanou dobu, která již uplynula.

3. Právní hodnocení

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Spor je zde o to, zda stěžovatel podal žádost o krátkodobé schengenské vízum jako rodinný příslušník občana EU a toto své postavení v řízení o žádosti o vízum prokázal. Tato skutečnost je důležitá pro posouzení důvodů, pro které nebylo stěžovateli uděleno vízum. Ty se totiž liší podle toho, zda o vízum žádá příslušník třetí země, anebo příslušník třetí země, který splňuje definici rodinného příslušníka občana EU. V druhém případě jsou důvody pro neudělení víza nastaveny úžeji než v prvním.

[12] Důvody pro neudělení krátkodobého víza příslušníkům třetích zemí upravuje jednotně vízový kodex ve svém čl. 32 bodu 1 (srov. též § 20 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Podle něj se vízum zamítne,

a) pokud žadatel

- i) předloží cestovní doklad, který je padělaný, napodobený nebo pozměněný,
- ii) nezdůvodní účel a podmínky předpokládaného pobytu,
- iii) neprokáže dostatečné finanční prostředky jak na obživu po dobu předpokládaného pobytu, tak na návrat do země původu nebo svého bydliště nebo na průjezd do třetí země, ve které je zaručeno jeho přijetí, nebo neprokáže, že je schopen si tyto prostředky opatřit legálním způsobem,
- iv) během stávajícího šestiměsíčního období již tři měsíce pobýval na území členských států na základě jednotného víza nebo víza s omezenou územní platností,
- v) je osobou, na niž je v SIS veden záznam pro účely odepření vstupu,
- vi) je považován za hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví ve smyslu čl. 2 bodu 19 schengenského hraničního kodexu nebo pro mezinárodní vztahy kteréhokoli z členských států, zejména pokud je na něj ve vnitrostátních databázích členských států veden záznam pro účely odepření vstupu ze stejných důvodů, nebo
- vii) neprokáže, že má uzavřeno dostatečné a platné cestovní zdravotní pojištění, pokud se na něj tato povinnost vztahuje,

pokračování

nebo

b) existují-li důvodné pochybnosti, pokud jde o pravost podpůrných dokladů předložených žadatelem nebo pokud jde o pravdivost jejich obsahu, o spolehlivost prohlášení učiněných žadatelem nebo pokud jde o jeho úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, o které žádá.

[13] Zákon o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 stanovil v § 20 odst. 5 odlišně (úžeji) důvody pro neudělení krátkodobého víza rodinnému příslušníku občana EU. Podle něj platilo, že rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území hodlá cestovat společně s tímto občanem Evropské unie nebo cestovat za tímto občanem, který již na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže

- a) předloží padělaný nebo pozměněný cestovní doklad,
- b) nesplňuje požadavky opatření před zavlečením infekčního onemocnění,
- c) je důvodné nebezpečí, že by při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- d) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který rodinného příslušníka do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo
- e) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství.

[14] České velvyslanectví neudělilo stěžovateli vízum z důvodů podle čl. 32 bodu 1 písm. b) vízového kodexu, konkrétně proto, že informace předložené k prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé a nebyl z nich zřejmý stěžovatelův úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza. Velvyslanectví tedy nepovažovalo stěžovatele za rodinného příslušníka občana EU a zamítlo mu žádost o vízum jako neprivilegovanému státnímu příslušníku třetí země. Stěžovatel však tvrdí, že je rodinným příslušníkem občana EU a že mu velvyslanectví zamítlo žádost o vízum z nesprávných důvodů.

[15] Rodinným příslušníkem občana EU se podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění do 1. 8. 2021 rozuměl jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
- d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

Podle §15a odst. 2 se se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považoval též cizinec, který **prokáže**, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

[16] Stěžovatel se domnívá, že naplňuje definici rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. a) bodů 1 a 2 tohoto zákona [nikoli podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jak uvádí nesprávně městský soud v bodě 50 napadeného rozsudku].

[17] Citovaný § 15a odst. 2 je třeba vykládat mimo jiné v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, podle něhož

aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, **osobami vyživovanými občanem Unie** s primárním právem pobytu nebo **členy jeho domácnosti** nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.

[18] NSS nejprve koriguje závěry městského soudu. Ten vychází z toho, že užití § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a směrnice 2004/38/ES je v této věci vyloučeno, neboť má přednost přímo použitelný vízový kodex (bod 53 rozsudku), a že i kdyby stěžovatel naplnil definici rodinného příslušníka, nemohly by správní orgány jeho žádosti vyhovět, neboť jde o osobu nedůvěryhodnou (bod 58 rozsudku).

[19] Tak tomu však není. NSS uvedl již výše, že důvody pro zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum se liší podle toho, zda jde o rodinného příslušníka občana EU, nebo o cizince z třetí země bez definovaného vztahu k občanu EU. Vízový kodex se použije na každého státního příslušníka třetí země, který musí mít při překračování vnějších hranic členského státu vízum, *aniž jsou dotčena práva volného pohybu, kterých požívají státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie* [čl. 1 bod 2 písm. a) vízového kodexu]. Úprava v § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců je *lex specialis* ve vztahu k vízovému kodexu a dopadá jen na rodinné příslušníky občanů EU. Spor se tedy nevede jen o formální označení žádosti, jak se domnívá městský soud (poslední věta bodu 58 napadeného rozsudku). Kdyby stěžovatel naplnil definici rodinného příslušníka, neobstály by důvody, pro něž zastupitelský úřad neudělil stěžovateli vízum podle vízového kodexu na jednotném formuláři.

pokračování

[20] Ze samotného textu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že postavení rodinného příslušníka občana EU *prokazuje* cizinec. Totéž dovodila judikatura i k odstavci 1 tohoto ustanovení, který navíc takovou výslovnou formulaci o důkazním břemenu neobsahuje (rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2017, čj. 1 Azs 293/2017-33).

[21] Stěžovatel dovozoval své postavení rodinného příslušníka od svého bratra A. S., britského státního občana. Tvrdí, že s ním dříve žil v Pákistánu ve společné domácnosti a je na něm nyní finančně závislý.

[22] Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel uváděl své postavení rodinného příslušníka již v žádosti o vízum. Ve spisech (soudním či vízovém) se dále nachází fotokopie dokladu o registraci stěžovatelova manželství, stěžovatelova rodného listu a pasu, rodného listu A. S. a „*Family Registration Certificate*“ ze dne 10. 8. 2015 (výpis členů rodiny z databáze registru pákistánského ministerstva vnitra) k osobě S. U. R., otce obou bratrů. Spis obsahuje rovněž bankovní výpis (z Askari Bank) na jméno stěžovatele od 1. 1. 2016 do 15. 9. 2016. Nic jiného, co by mělo vztah ke stěžovatelovu bratru A. S., vízový spis ani spis městského soudu neobsahují.

[23] Stěžovatel v žalobě tvrdil, že svůj vztah k bratrovi prokázal právě těmito doklady. Přípisem ze dne 22. 1. 2018 stěžovatel žádal městský soud mimo jiné o to, aby uložil ministerstvu předložit celý obsah vízového spisu, neboť součástí materiálů nejsou matriční doklady, které byly k žádosti o vízum doloženy. Ministerstvo na výzvu soudu doplnilo v únoru 2018 vízový spis právě o fotokopie dokladu o registraci stěžovatelova manželství, rodných listů stěžovatele a jeho bratra a výpis členů rodiny. Současně uvedlo, že nemůže sdělit, zda byly tyto kopie založeny do spisu při podání žádosti o vízum, spolu s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení víza nebo až po skončení řízení o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Nedokáže to určit ani Velvyslanectví České republiky v Islámábádu. Při jednání konaném u městského soudu dne 17. 12. 2019 stěžovatel na dotaz soudu uvedl, že doklady v anglickém jazyce, které měl v úmyslu předložit (k tomu stěžovatelovo sdělení ze dne 6. 2. 2018 na č. l. 40 spisu městského soudu), jsou tytéž, o které ministerstvo doplnilo spis. Žádné další doklady stěžovatel soudu nepředložil ani nenavrhl obstatat (při jednáních v prosinci roku 2019 a 2021 ani později v řízení před městským soudem) a sdělil, že vše, co měl, již doložil.

[24] Nyní stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že vízový spis ani po dodatečném doplnění není kompletní a že k žádosti o vízum doložil i další dokumenty, které součástí doplnění nebyly. Prý to tvrdil ve své předchozí kasační stížnosti a při jednání konaném u městského soudu dne 2. 11. 2021. „*Předmětné*“ doklady údajně předkládal jak s žádostí o vízum, tak s žádostí o nové posouzení důvodů neudělení víza. Pokládal však za nadbytečné předkládat stejné doklady při podání žaloby, neboť měly být součástí spisu. Na konci nynější kasační stížnosti stěžovatel odkázal na obsah a přílohy své kasační stížnosti ze dne 11. 5. 2018.

[25] NSS ze spisu městského soudu ověřil, že stěžovatel v řízení před městským soudem vůbec netvrdil, že ve vízovém spisu chybí ještě jiné dokumenty, než do něj doplnilo ministerstvo na výzvu soudu v únoru 2018. Svá žalobní tvrzení opíral stěžovatel jen o vlastní rodný list, rodný list svého bratra, výpis členů rodiny a bankovní výpis z Askari Bank. Tyto dokumenty jsou součástí vízového spisu po jeho doplnění a žádné jiné listiny

již stěžovatel v řízení o žalobě nezmiňoval. Naopak při prvním jednání u městského soudu v prosinci 2019 stěžovatel výslovně uvedl, že doklady v anglickém jazyce, které měl v úmyslu na jednání předložit, jsou tytéž, které ministerstvo doplnilo, a že vše, co měl, již doložil. Při jednání konaném dne 2. 12. 2021 (nikoli 2. 11. 2021, jak uvádí stěžovatel) nebyla o jakýchkoli konkrétních dokumentech vůbec řeč. Stěžovatelův zástupce jen obecně shrnul svůj postoj, že závěr správních orgánů nemá oporu ve spisu a že orgány měly rozhodovat podle jiných ustanovení s přihlédnutím ke směrnici; dále odkázal na žalobu.

[26] Námitka, že vízový spis není kompletní a že ho vízové orgány nevedly řádně, je tedy nepřípustná, neboť přichází opožděně (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel měl v řízení před městským soudem dostatek prostoru k tomu, aby tvrdil, které dokumenty ve vízovém spisu podle něj chybí, a sám je soudu doložil. To však neučinil ani nevysvětlil, proč nyní v řízení před NSS své stanovisko obrací. Kromě toho, že je stěžovatelova námitka opožděná, působí kvůli tomu účelově a nedůvěryhodně. NSS ověřil ve svém spisu sp. zn. 10 Azs 112/2018, že stěžovatel skutečně přikládal ke kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 19. 3. 2018 v této věci ještě další, nové dokumenty (jiné bankovní výpisy a bratrovo čestné prohlášení). Tyto dokumenty však nedoložil městskému soudu ani je nepřipojil k *nynější* kasační stížnosti; hlavně jimi ovšem věcně vůbec neargumentoval ani v řízení před městským soudem, ani nyní před NSS.

[27] V aktuální kasační stížnosti stěžovatel jen obecně tvrdí, že spis není kompletní, neboť neobsahuje „*předmětné*“ doklady, a z toho dovozuje nepřezkoumatelnost rozsudku [obsahově jde však o námitku vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel však z těchto dokumentů vůbec nevychází ve své hmotněprávní argumentaci, že je rodinným příslušníkem občana EU. Tento postoj v kasační stížnosti opírá o matriční doklady a výpisy z bankovních účtů, které *jsou* součástí vízového spisu. Vízová dokumentace je skutečně poněkud nepřehledná a není z ní jasné, kdy do ní byly jednotlivé dokumenty založeny. I kdyby však tato námitka nebyla opožděná a NSS by se jí zabýval, nemohl by dát stěžovateli za pravdu a shledat takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ministerstva.

[28] Protože je opožděná námitka, podle níž vízový spis není kompletní, posoudil NSS věcně námitku, že je stěžovatel rodinným příslušníkem občana EU. Neshledal ji však důvodnou. Vycházel přitom z vízového spisu jako celku v podobě, v jaké mu ho zaslalo ministerstvo, a nezkoumal, kdy do něj byly jednotlivé dokumenty vloženy, neboť to skutečně ze spisu nelze zjistit.

[29] NSS souhlasí se stěžovatelem, že z rodných listů a výpisu členů rodiny vyplývá jeho sourozenecký vztah s A. S.. Nikde ve spisech však nenašel doklad o tom, že je A. S. britským občanem. I kdyby tomu tak bylo, stěžovateli by to ke statusu rodinného příslušníka nestačilo, neboť neprokázal závislost na výživě svého bratra. K tomu totiž nestačí bankovní výpis z Askari Bank založený ve vízovém spisu, z něhož vyplývá maximálně to, že na stěžovatelův účet byly v období od ledna 2016 do září 2016 převáděny částky z jiného účtu. Stěžovatel by musel prokázat svou závislost na výživě bratra z *důvodu uspokojování základních životních potřeb* [§15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců] či to, že je *vyživovanou osobou* ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice

pokračování

2004/38/ES. Takový vztah závislosti předpokládá, že rodinný příslušník bez pomoci občana EU neuspokojuje své základní potřeby [k výkladu vyživované osoby, byť podle čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2004/38/ES, viz body 19 až 24 rozsudku soudního dvora EU ze dne 16. 1. 2014 ve věci C-423/12, *Reyes*]. Ani to však stěžovatel neprokázal. Pro úplnost soud dodává, že z podkladů ve spisu neplyne ani to, že stěžovatel sdílel se svým bratrem před vstupem do EU domácnost [§ 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců].

[30] Ačkoli je rozsudek městského soudu částečně nesprávný, není nepřezkoumatelný a jeho výrok ob stojí (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 Afs 104/2008-66). Stěžovatel neprokázal ve vízovém řízení své postavení rodinného příslušníka občana EU. Správní orgány tak správně posuzovaly a zamítly jeho žádost podle vízového kodexu, a nikoli podle § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Městský soud pak správně zamítl stěžovatelovu žalobu.

[31] Ministerstvo ve svém vyjádření poukazovalo na to, že žádost o vízum se stala zjevně bezpředmětnou (odpadl důvod turistické cesty plánované na rok 2016, navíc Británie už není v EU). Tento argument může platit z pohledu vízového řízení, nijak se ovšem netýká řízení před soudem. Soudní řízení má stále svůj předmět, jímž je rozhodnutí ministerstva vydané v roce 2016 – a správní soud musí žalobu proti němu projednat věcně, i kdyby se mezitím proměnily skutkové okolnosti.

4. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; ministerstvu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu